

X.

B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov om Krumslutningsstraffens Affkaffelse og Indførelse af staaende Arrest ved Hæren.

(Afgiven af Landsthingets Udvalg den 27de November 1868).

Undertegnede Udvalg, hvem det paahviler at afgive Betænkning angaaende det foreliggende Lovudkast, har ikke kunnet forelægge det høitærede Thing en Fællesudtalelse, idet 3 af Udvalgets Medlemmer (Magnus, Sehested-Suul og Tobiæsen) have sluttet sig til Lovudkastet, som det foreligger fra Regjeringen, medens undertegnede David og Hasle nære en i det Hele afvigende Anskuelse om Anvendelsen af den foreslaaede staaende Arrest. Udvalgets Fleertal maa med Regjeringen samstemme i, at det vil være nødvendigt, samtidigen med at Krumslutningen affkaffes, at indføre en anden Straf, der i Kortvarighed og Virksomhed kommer hiin nær, uden at være forbunden med en for Selvfølelsen saa saarende Behandling som hiin. Mandstugten i Hæren fordrer, at vedholdende Efterladenhed og Modvillie kan betvinges ved Straffemidler, som ere saa virksomme, at det straffede Individ ikke ved Straffetidens Længde afholdes fra at modtage den fornødne Uddannelse. Dette har paa Grund af Uddannelsesetidens Korthed forøget Betydning nu, og det maa erindres, at Uddannelsens Afbrydelse udøver Indflydelse ikke blot ligeoverfor den Straffede, men overfor den Afdeling, ved hvilken han øves, da Præcision og Eenhed, der udgjøre de militaire Bevægelses Styrke, betinges af, at ingen Enkelt staaer tilbage for de Dvrigte.

At en saadan virksom og kortvarig Straf ikke uden Skade kan sænkes, have vi fundet bestyrket ved den gjorte Erfaring med Hensyn til Krumslutningsstraffen, som Krigsbestyrelsen i 1850 paatænkte at affkaffe, senere i 1860 indskrænkede til kun at kunne benyttes ifølge Dom, men, tvungen af Omstændighederne,

har maattet gjentagende indføre i dens hele Omfang under Krigstilstanden i 1864, og bibeholde efter Fredslutningen. Naar Regjeringen nu ikke har indskrænket sig til at søge Krumslutningsstraffen affkaffet, fortjener det særligen at erindres, at den i Hærloven foreskrevne kortvarige, men intensive Uddannelse gennem Leirsamlinger og en 6 Maaneders Skoletid medfører Forhold, der frembyde saa megen Lighed med Feltforhold, at hine stille lignende Krav som disse med Hensyn til virksomme og kortvarige Straffe.

At staaende Arrest kan anvendes saavel ifølge vedkommende Jurisdictionsscheffs Decret (arbitrairt), som ifølge Dom, har hos os ikke kunnet fremkalde nogen Betænkning. Det maa nemlig fastholdes, at intet Medlem af Hæren er pligtig til i Fredstid at modtage en arbitrair Straf, men i Genhold til Parolfbefaling af 31te Mai 1812, kan fordrer sin Sag undersøgt og afgjort ved Dom, og det forekommer os at ville være en Modsigelse, om denne enkelte Straf, der staaer ikke lidet under Maximum af de Straffe, som af de militaire Jurisdictionsschefer kunne dicteres arbitrairt, og som særlig er beregnet paa hurtigt at kunne overvinde fortsat Efterladenhed og Modvillighed, skulde udkræve en langvarig Retsforhandling, vel at mærke, da det staaer Delinquenten aabent at fremkalde Sagens Afgjørelse ved Dom, naar han anseer sig brøstholden. Vi skulle her udhøve, at det af Landsthinget i 1850 nedsatte Udvalg, som afgav Betænkning over et forelagt Udkast til en ny Straffelovbog m. V. for Hæren, ikke reiste nogen Indvending